

ziemiak Białostki

ul. Kościuszki 1, tel. 63. — BIŁ. STOK — Administracja, Legjona 1

Wczoraj o godzinie 5 m. 14 rano lotnicy polscy wystartowali Porucznicy Kalina i Szalas oraz sierżant Kłosinek rozpoczęli wielki lot okrężny Dęblin -- Bagdad -- Kair -- Warszawa W ciągu niespełna 3 dni zamierzają przebyć 8.000 kilometrów, lądując w 3 częściach świata Nasz korespondent towarzyszył lotnikom na lotnisku w Dęblinie do ostatniej chwili startu

Rozwinęli skrzydła! Zerwali się do lotu!

W tej chwili, gdy słowa te piszemy, orły polskie — porucznicy Kalina i Szalas oraz sierżant Kłosinek — szubują wśród podobocznicy przestrzeni! Młna olbrzymim szlakiem, który sam sobie wytknieli; szlakiem, który ich wiedzie nad góry, pustynie, przepaście i morza!

Już przemknęli ponad granicą odczyni! Już tylko wicher, świszający w uszach, gra im nutę serc polskich, które pozdrawiając od wagę lotników, biją do taktu ich sercom bohaterским!

Dalej, dalej! Już ną krawędzi horyzontu błękitnieje ton Czarnego Morza... Pierwsze gwiazdy, jakie ujrzą nasi orłowie, odbijają się dla nich w groźnej, tajemniczej falie!

Niechże prowadzi ich oko Opatrzności!

Niech moc zaufania, jakie lotowi ich towarzyszy w całej Polsce, do da siły ich skrzydłom, potęgi ich motorowi, niepożytej wytrwałości ich żreńcom, wtopionym w bezmiar przestrzeni!

Wczoraj rano o g. 5 m. 14 wystartowali z Dęblina do lotu okrężnego Dęblin — Bagdad — Kair — Warszawa porucznicy Kazimierz Kalina i Kazimierz Szalas oraz mechanik sierżant Stefan Kłosinek.

Dzielnym lotników żegnał na lotnisku warszawski korespondent naszego pisma, który udał się w nocy samochodem z Warszawy do Dęblina.

Oto jego relacja:

Szarżało już, gdy samochód nasz, trzęsąc się po wyboistych szosach, dotarł nareszcie szczęśliwie do Dęblina.

Jedziemy na lotnisko.

Wszędzie cisza i spokój

Lotnisko śpi...

Tylko w kasynie oficerskim trzy okna oświetlone. To pokoje poruczników Kaliny i Szalasa, którzy gotują się już do drogi.

Samochód miją kompanie żołnierzy, zmierzająca ku hangarowi, gdzie stoi potężny „Fokker”.

Po chwili z kasyna wychodzi porucznik Szalas, a w ślad za nim porucznik Kalina.

Serdeczny uścisk dłoni i krótkie żołnierskie:

— Cześć!...

— Cześć!...

Ordynansi ładują do auta termosy, mapy, karabinki...

Wreszcie obaj oficerowie zajmują miejsca w samochodzie.

Podjeżdżamy do hangaru.

Tam już panuje ruch. Kompania żołnierzy pod dowództwem dwu podoficerów wytacza olbrzymiego „ptaka” na lotnisko.

— Wolno!... Wolno!... — słychać głos sierżanta Kłosinka, do którego obowiązków należy konserwacja maszyny.

— Stop!...

Olbrzym stają. Przynoszą drabiny i sierżant Kłosinek zaczyna mocować pod potężnymi skrzydłami wielkie rakiety, służące do oświetlenia lotniska przy nocnym lądowaniu.

Jeszcze ostatni rzut oka na motory i przyrządy nawigacyjne.

— Naprzód! — pada komenda i olbrzymi ptak, ciągniony setką ramion żołnierskich rusza na start.

Tymczasem pilot porucznik Kalina bada wiatr.

— Niepomyślny — oświadcza. — Skąd startować?

Wiatr wieje północno-wschodni, pomyślny dla lotu, lecz nie pomyślny dla startu.

Start musi odbywać się pod

wiatr, tymczasem wybolste lotnisko dęblńskie właśnie w tym kierunku nie było wczoraj walcowane.

Pech!

Sytuację pogarsza jeszcze deszcz, który padał w Dęblinie do 2-jej w nocy. Na lotnisku są głębokie kałuże wody, teren lotniska rozmokły.

— Ciężki będzie start, panie poruczniku — odzywa się jeden z podoficerów.

— Trudno!...

I porucznik Kalina rusza naprzelaj lotniska w poszukiwaniu najrówniejszego miejsca do startu.

Tu źle i tam niedobrze. Siada potem do samochodu i

zaczynamy jeździć wzdłuż i wszerz po całym lotnisku.

— Złe! Tu doły, obok rozmokła ziemia ugina się pod nogami!

Wreszcie znajduje porucznik Kalina wążutki pasek równego pola, biegnący przez całe lotnisko w stronę hangarów i miasta.

— Stąd start! — decyduje po

wojskowemu.

— Rozkaz!...

Zbliża się chwila odlotu.

Lotnicy zaczynają wciągać skórzane „kombinezony”, wkładają kominiarki.

Twarze roześmiane, spojrzania pełne radości.

— Nareszcie! lecimy — mówi

porucznik Szalas, zapinając jakis rzemyk.

— Jak biegnie trasa raidu? — rzucam pytanie.

— Niech pan przeprowadzi prostą linię z Dęblina do Adany nad morzem Śródziemnym, o trzyma pan trasę lotu. Przejdzie ona koło Lwowa, Czerniowca, Konstancy, przemie morze Czarne, dalej pójdzie nad Angorą. Adana będzie punktem orientacyjnym, mamy nad nią przelecieć około 7 wieczorem.

Z Adany lecimy już prosto do Bagdadu wzdłuż koryta Eufratu.

Porucznicy Kalina i Szalas oraz sierżant Kłosinek przed „Fokkerem” gotowym do startu.

UPIORNA NOC W ŁODZI

Po katastrofalnym wybuchu w składach benzyny Olbrzymia fabryka chemiczna zrównana z ziemią

Z Łodzi telefonują nam w uzupełnieniu wiadomości wczoraj zamieszczonych:

Nad miastem spują się dotąd kłęby gryzących dymów, buchających

ze zgłuszcz fabryki

przetworów chemicznych Fuksa i Hadrijana, która wczoraj padła pastwą płomieni.

Istny huragan płomieni

zerwał się w chwili po wybuchu na olbrzymiej przestrzeni i rósł z każdą godziną.

Wśród rudych kłębow dymu try skały w niebo oślepiające stupy ognia — fantastyczne fontanny płonącej benzyny, smarów i innych łatwopalnych materiałów. Było tego w chwili wybuchu przeszło 2.000 kilogramów.

Zaraz po pierwszym wybuchu runęła większość murów 5-ciu trzypiętrowych budynków fabryki Fuksa i Hadrijana, zarysowało się

kilkanaście ścian

w domach okolicznych.

Ucierpiaty bardzo dotkliwie pałacyki Stillera, Kestenberga (straty 200 tysięcy zł.), P. Kestenbergo-wa matka odniosła ranę od padającej sztaby żelaznej.

Straszną katastrofę spowodował ten wybuch

w pobliskiej kłince położniczej, gdzie zawałiło się kilka sufitów, przyczem odniosło rany 5 położnic: Michalina Kosin, Romana Lewicka, Wiktoria Adan, Aniela Jackowska i Bronisława Fronczak. Resztę wśród panicznego strachu zdołano ewakuować.

Grozę pogłębiał jeszcze wyjątkowo trudny dostęp do pożaru, gdyż na ulicy Kilińskiego, stanowiącej najkrótszy dojazd do płonącej fabryki przeprowadza się właśnie

roboty kanalizacyjne i uклада się szyny tramwajowe.

Z wielkim trudem i nieprawdopodobnym opóźnieniem dotarło tamteży droga okólna

14 oddziałów straży do morza płomieni, którego — zdawało się — nikt nie potrafił opanować.

Dostęp to był zresztą niebezpieczny, gdyż w promieniu paruset metrów od pożaru padały płonące części dachów, belki metrowej długości, rozżarzone do czerwoności szczątki metalowych beczek, rozrywanych przez przechowywaną w nich benzynę.

Mimo to strażacy z narażeniem życia wydobyli z terenu objętego ogniem

50 beczek benzyny, zapobiegając w ten sposób dalszym wybuchom.

Ludność natychmiast po pierwszym wybuchu w panice opuściła domy. Pobożni na kleczkach, z rekami wzniesionymi do nieba, modlili się o zmiłowanie.

Istotnie miało się wrażenie, że miasto całe zginie, że ten potworny ocean płomieni musi je pochłoniąć, a od wstrząsów, powtarzających się przy każdym wybuchu — runą wszystkie domy.

Lista rannych i poparzonych prowizorycznie zestawiona: zawłera 44 osoby, w czem najciężej: Józef Baranowicz, Bolesław Markowski, Roman Lewicki i Klara Keslenbaumowa oraz wymienione powyżej pacjentki zakładu położniczego.

Straty materialne są wielomilionowe.

Przyczyna pożaru nieustalona. Śledztwo w toku

14 oddziałów straży do morza płomieni, którego — zdawało się — nikt nie potrafił opanować.

Jeden z podoficerów pod nadzorem sierżanta Kłosinka zapuszcza motory.

Zaczyna padać drobny deszcz. Odlotowi przyglądają się tylko żołnierze, kilku podoficerów, przed samym startem przyszedł oficer inspekcyjny.

Z osób cywilnych tylko my, Czas śladać do aparatu.

Krótkie żołnierskie pożegnania, bez łez, bez patetycznych mów — dwa palce do kominiarki i lotnicze:

— Bywajcie zdrowi!...

— Szczęśliwej drogi!...

Mocne uściski dłoni i za lokami zamykają się drzwi do hangaru.

Od tej chwili zdani są tylko na własne siły.

Porucznik Kalina puszcza na cały gaz motory — pradują bez zarzutu.

Wychyla się jeszcze z aparatu. Ostatni pożegnalny ruch ręką. Żołnierze usuwają podpórki z pod kół samolotu.

Olbrzymi „ptak” rusza ze startu.

Jest punktualnie godzina 5 m. 14.

Następuje chwila dramatycznego napięcia. Czy ciężka maszyna naładowana 3.000 kilogramów benzyny, sama ważąca około 6 ton, podniesie się z ziemi, czy nie wpadnie na czerniecące w dali dachy Dęblina?

Porucznik Kalina włącza pełny gaz.

Samolot sunie 400 metrów po ziemi, wreszcie poderwa się wprawną dłonią pilota, odrywa się od ziemi.

Zatacza nad lotniskiem wielkie koło i kinie w szarej mgie deszczowego poranka...

J. Wielowiejski.

Spełnienie naszych marzeń

Przyrzekają nam te rozchylone usta i przepiękiste marzące oczy.

